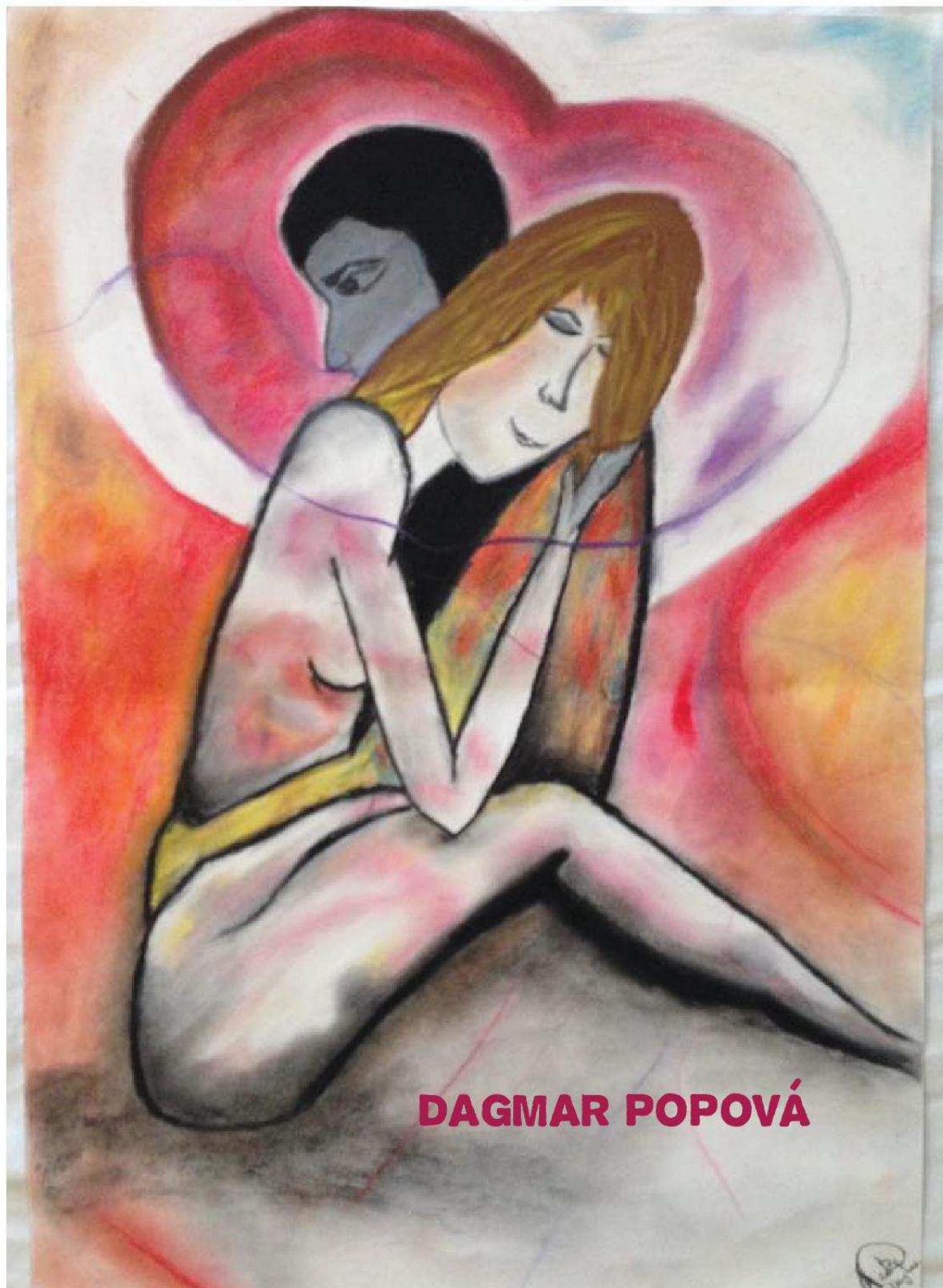

MOJE CESTA ŽIVOTEM I MIMO ŽIVOT POZEMSKÝ

MOJE CESTA ŽIVOTEM I MIMO ŽIVOT POZEMSKÝ

Dagmar Popová

Ilustrace: Dagmar Popová

Redigovala: Vladka Dobešová

© Nakladatelství Dobešová Vladimíra, Markova 239, Stěžery
2020

ISBN 978-80-88373-07-0 (PDF)

ISBN 978-80-88373-08-7 (ePub)

ISBN 978-80-88373-09-4 (Mobi)

Věnováno s velkým DĚKUJI všem dobrým lidem.

Své poděkování posílám také tam nahoru. S velikou pokorou děkuji Bohu za to, že jsem se mohla vrátit a přinést zprávu o tom, že je, že existuje.

Dagmar

Kapitoly:

1. Egypt

2. Vztah

3. Přichází trauma

4. Nemít moc = mít nemoc

5. Diagnóza

6. Italský muž

7. Dar

8. Odjezd

9. Operace

10. Setkání s Bohem, Světlem, jiným světem

11. Probuzení

12. Terapie profesora Paolo Pontiggia

13. Malování

14. Maminka

15. Život ve světě s vědomím o světě jiném

16. Lurdy

Kapitola 1.

Egypt

Všechny karty jsou rozdané, osud napsán, zpečetěn.

Kartářka před několika lety mluvila o mém budoucím cestování. Také o minulém životě v Egyptě, kde jsem měla dítě, ale to umřelo, a já dožila ve Francii. K tomu se pojí mé sny již od mládí a také vize, obrazy o místech, která jsem navštívila až mnohem později. Například hřbitov v jednom malém francouzském městě. Nebo egyptské písmo, které jsem si v mládí jen tak, bez rozmyslu, nechala vytetovat na ruku. Prostě – taková předpověď...

Píše se rok 2005. Jmenuji se Dagmar a odjíždím do cizí země, kterou náhodně vybral můj kamarád. Stál mi v té době po boku, rozuměli jsme si. Tou zemí je Egypt a já zde potkávám velkou lásku. To jsem věděla tenkrát.

Dnes už kromě toho vím také to, že právě zde začala má cesta k Bohu, cesta k sobě samé. Cesta trnitá, s mnoha průšvihy, lžemi, manipulacemi. Cesta k přeměně genu, k ústupu ega, k odchodu z postu oběti. Cesta k opuštění nelásky k sobě, k opuštění rodinných vzorců, minulých životů. Cesta k očištění.

Vše má člověk v hlavě. Myšlenka ovlivňuje, co se stane. Bůh dává testy, situace, zkoušky. Jakékoliv přání, vyslovené, nebo i jen v mysli, se plní! Vesmír, Bůh, ví přesně, co máme uvnitř, co je pravdivé.

Neošálíme ho.

Je na každém, co si pro sebe zvolí. Zda život krásný, nebo ne. Jak si sebe sami ceníme. Jak sebe sami máme rádi. Co dopustíme, aby jiní konali na nás. Jak se chováme k ostatním.

Dostali jsme tohle celé od Boha. Naše životy na naší krásné planetě Zemi a jen my jsme tvůrci našeho příběhu. Dostáváme zkoušky. Životní. Naše duše. Pokud si karmu zašpiníme, bude se to znovu a znovu opakovat.

Než pochopíme.

Než se naučíme...

Kdo má jistotu, touží po dobrodružství.

Kdo zažil průšvihy a dobrodružství, touží po jistotě a klidu.

Kapitola 2.

Vztah

Můj muž je Egyptan. Jmenuje se Abdel. Je to duše nezkrotná, ale plná lásky, což mi imponuje.

Přeju si vskrytu být sebevědomá a nezkrotná jako on. Otvírá mi srdíčko.

Je to takový kluk z pouště, doslova, žene se na koni, který cválá.

Miluji ho.

V patnácti letech byl vhozen do života. Nikdo ho nevedl, musel se starat sám o sebe, jeho otec a bratr ho bili.

Lituji ho. Vyrůstá ve mně touha pečovat o něj, zachránit ho.

Takový princ, krásný kluk, vitální, živý.

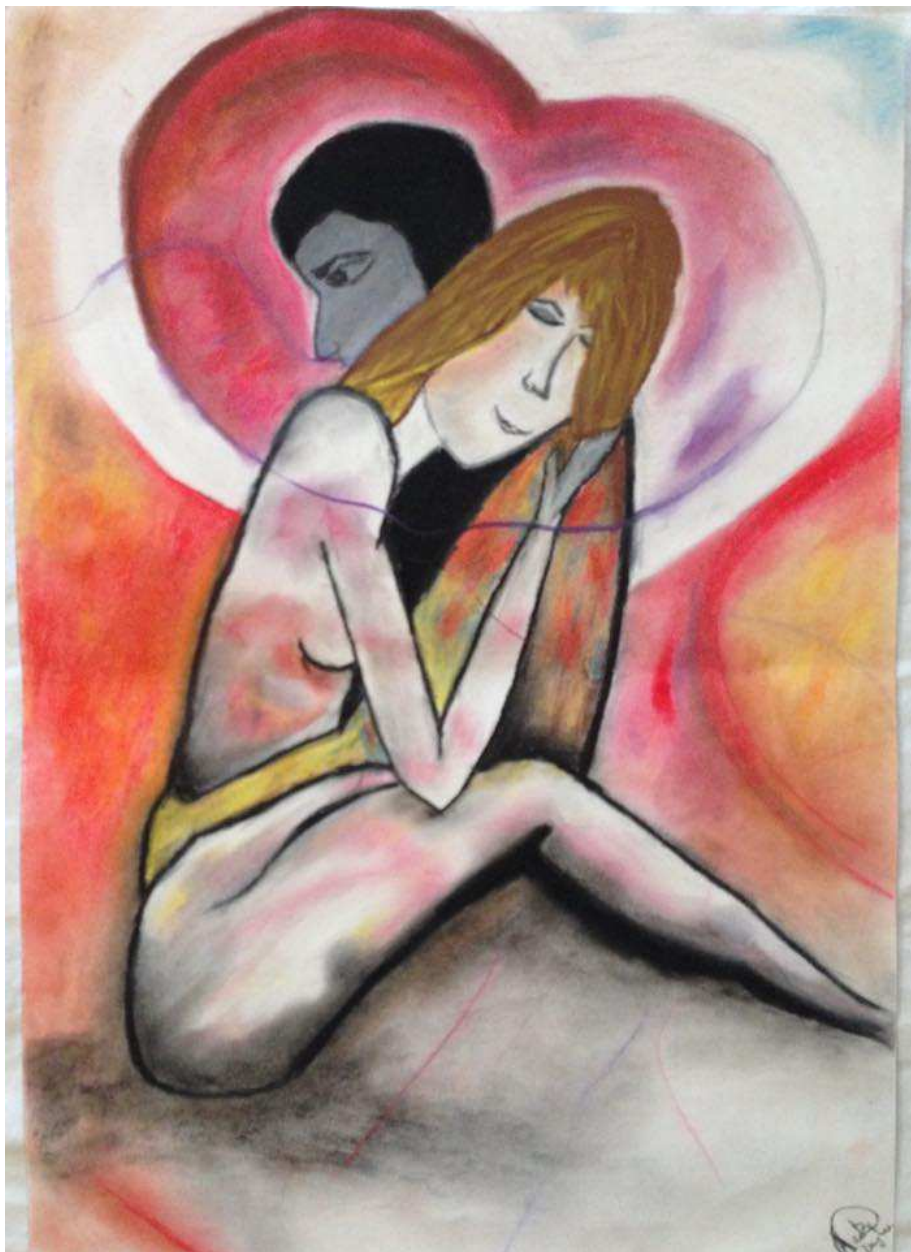
A já jsem princezna.

Jsme mladí.

Prožíváme vztah plný vášně, lásky, radosti, ale také svázanosti. Spoutáváme jeden druhého. Pletou se nám do všeho naše naučené vzorce. Vzory mojí kultury a kultury jeho. A vzory naše vlastní, osobní. Já plním svůj naučený vzor, svou roli. Roli oběti. Přitáhla jsem si ho a je mi v tom dobře, k neuvěření. V tu dobu.

Mám pečovatelské sklony, myslím na druhé, ale neumím myslet na sebe. Dělán pro druhé, ale zapomínám na sebe. Jsem v situacích, ve kterých mi dobře není. Pak jsem našťvaná. Na sebe. Neumím však vykročit jinam, jinak. Ani nevím, že je to možné, že to vůbec existuje. Vůbec si nevěřím.

Abdel je velmi věřící. Díky němu se začínám zajímat o Boha. Přišla jsem ze světa převážně nevěřících. Je mi to příjemné, když se mluví o Bohu. Cítím se v tu dobu dobře a příjemně, když navštěvuji kostely. Ale i mešity.

Do našeho vztahu však přichází další žena. S jeho dětmi.
„Z hlediska kultury je možné mít třeba čtyři,“ je mi vysvětleno.

Je to vztah minulý. Můj muž je rozvedený, ale vztah nadále udržuje. Na dálku. Při vzájemných návštěvách ale i velmi zblízka. Intimně. Několikrát chci odejít, opustit ho, ale drží nás láska. A vášně.

Stále mám pocit, že mi dodává sebevědomí, které nemám, ale zároveň mě manipuluje do pocitu, že bez něj nemohu žít. Jsem na něm závislá.

Začíná si mě formovat do svého vzoru. Mít více žen je normální. Cítím se nekomfortně, ale nemohu s tím nic dělat, neumím to. Toleruji ho. Nežiji svůj život.

A roky jdou.

Jsou plné lží. Nedokážu se s tím srovnat.

On je také nešťastný. Svazuji ho a on mě, bojím se, že to bez něj nezvládnu. Ani on se v našem vztahu necítí dobře, je zlý. A já nešťastná, vyčerpaná. Neumíme si s tím poradit. Nechceme pustit jeden druhého...

Kapitola 3.

Přichází trauma

Píše se červenec 2013.

Čeká nás společná cesta do Egypta k jeho rodině.

Těším se, sním o krásné dovolené s ním a jeho dětmi.

Den 1.

Přijíždíme na hotel, ubytováváme se. Hotel je u moře, ale na rušné ulici.

Gozy (tak mu říkám, je to zdejší označení pro manžela) odjíždí pro děti. Těším se na ně.

Jdu se projít k moři, je to nádherné místo.

Ten vzduch, který tak miluji. Miluji za ta léta tuto úžasnou zemi, krásná města. Miluji Alexandrii a čas strávený v soukromém domě na pobřeží. Hlavou mi probíhá mnoho dalších zážitků z nesčetných pobývání tady. Přátelé, které tu mám... je to můj druhý domov.

Dávám si drink u baru a rozjímám.

Nakonec se vracím zpátky do pokoje a čekám na jejich příjezd.

Muž nepřišel!

Nemohla jsem spát, dole hrála hudba do rána, nebral mi telefon...

Den 2.

Manželův příjezd druhý den byl ve zlém. Nevyspalá se ptám, kde jsou děti.

- - - KONEC UKÁZKY - - -